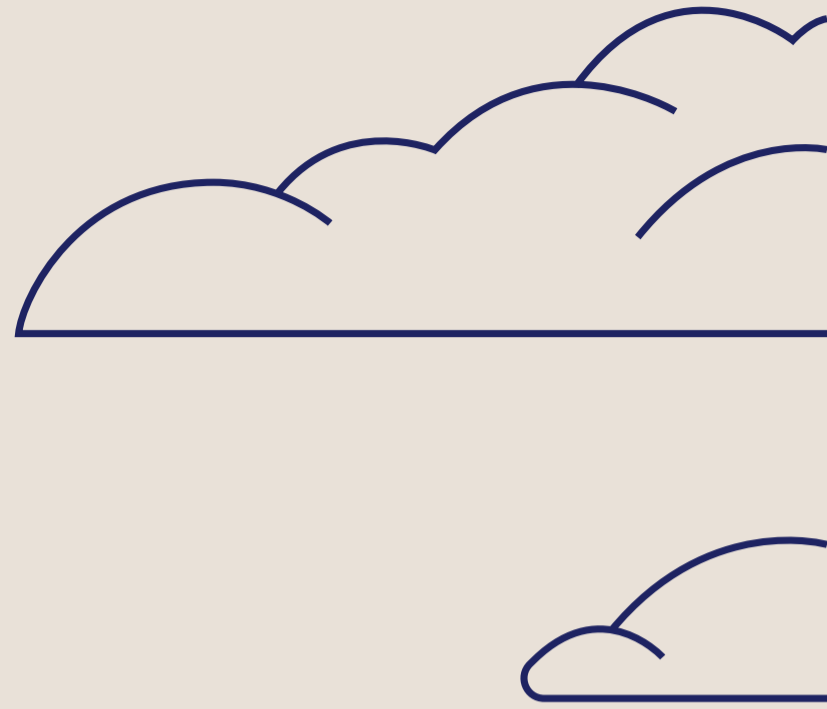

O kravi, ki je lajala v luno

SLG Celje

Pobarvaj!

Ida Mlakar Črnič

O kravi, ki je lajala v luno

glasbena predstava 5+
krstna uprizoritev

AVTORICI DRAMATIZACIJE

Ana Duša
Brina Klampfer Merčnik

REŽISERKA

Brina Klampfer Merčnik

AVTORICA BESEDIL SONGOV, DRAMATURGINJA

Ana Duša

AVTOR GLASBE IN ZVOKA

Branko Rožman

SCENOGRAFKA

Sara Slivnik

KOSTUMOGRAFKA

Tina Kolenik

AVTORJA GLASBE SONGOV

Branko Rožman in Manca Trampuš

KOREOGRAFKA

Vita Osojnik

OBLIKOVALEC SVETLOBE

Andrej Hajdinjak

OBLIKOVKA REKVIZITOV

Katarina Planinc

ASISTENTKA AVTORJA GLASBE IN ZVOKA

Manca Trampuš

LEKTORICA

Živa Čebulj

IGRAJO

Manca Trampuš, k. g.

Borut Doljšak, k. g. /

Anže Zevnik, k. g. (alternacija)

Premiera

11. oktobra 2024

INSTRUMENTALISTI

Manca Trampuš (ukulele)
Borut Doljšak (drumljica in kitara)
Miro Zavec (ustna harmonika)
Branko Rožman (harmonika, klavir)

V predstavi je uporabljena priredba komada
Born to be wild skupine Steppenwolf.

VODJA PREDSTAVE IN DEŽURNI TEHNIKE
Đorđe Dimitrijević

LUČNA MOJSTRA

Amadej Canjuga, Žiga Besal

TONSKA MOJSTRA

Mitja Švener, Drago Radaković

REKVIZITER

Roman Grdina

OBLIKOVKA MASKE IN FRIZERKA

Andreja Veselak Pavlič

FRIZERKA

Sibila Senica

GARDEROBERKI

Nika Fartelj, Maja Zimšek

KROJAČICA

Anita Kragelj

ŠIVILJA

Ivica Vodovnik

ODRSKI MOJSTER

Gregor Prah

TEHNIČNA VODJA

Aleksandra Štern

POMOČNIK TEHNIČNE VODJE

Rajnhold Jelen

Ana Duša

Zaljubljeni v življenje

O kravi, ki je lajala v luno je predstava o staranju in o tem, da je tudi v poznih letih življenje še vedno lahko polno in lepo. Kaj naj človek sam s sabo, ko v družbi nima več funkcije? Ko je oddelal službo, zgradil hišo, vzgojil otroke? Ko se zdi, da ga nihče več ne potrebuje? Ima sploh še svoje mesto na tem svetu? Ko ni ničesar več, kar bi moral: je takrat čas, da obupa, ali za to, da dela tisto, kar si želi? Kaj pa, če je to stvar odločitve?

Poznam gospoda, recimo, da mu je ime Srečko. Nikoli ga nisem vprašala, koliko je star, po mojem tam nekje nekaj-čez-sedemdeset; že nekaj časa je v pokoju. Ne vem, kaj je delal, ko je bil mlad, kakšen poklic je imel in kam je hodil v službo. Spoznala sem ga, ko so bili njegovi lasje in brada že sivi. Bil je član gledališke skupine starcev – prav tako so si rekli, Starci –, ki se je zbrala namensko, na avdiciji za istoimensko predstavo. Avdicije so hecna stvar, sploh za tiste, ki se niso nikoli profesionalno ukvarjali z gledališčem. Veliko poguma je potrebnega, da se človek načrtno izpostavi neznanim pogledom, velika morata biti tudi želja in veselje do igre. Igra je lepa beseda, veliko pomenov ima in vsi imajo v sebi nekaj iracionalnega in samozadostnega, ostanek prvih let življenja, ko je bil človek še eno s svetom in s samim sabo. Igra lahko pomeni izvajanje melodije iz glasbila; lahko pomeni pretvarjanje, da si nekdo drug; lahko pomeni metanje igralnih kart na mizo in seštevanje dobitih štihov. Igra je predajanje dejavnosti, ki nima nobenega očitnega smisla – toliko energije za nič! Poganja jo notranja želja, ne zunanja potreba; v njej človek žari, v njej je najbolj živ. Srečka včasih srečam v baru, kamor oba hodi na jutranjo kavo. Vedno daje vtis, da se je pravkar zgodilo nekaj vznemirljivega in da je prav ta dan nekaj, česar se je že dolgo veselil.

Poznam tudi gospo, recimo, da ji je ime Fani. Tudi njo sem spoznala prek Starcev. Zdaj je tam-nekje-sedemdesetletna penzionistka. Ne vem, ali sem jo kdaj videla oblečeno drugače kot v kavbojke in udobne čevlje. Veliko hodi, tako fizično kot po svetu. Fani je ena mojih najljubših pripovedovalk, ostre misli in artikuliranih uvidov v ustroj sveta. Pripoveduje stvarno in naravnost, z veliko pozornostjo, zaradi katere ima vsak poslušalec v občinstvu občutek, da govori prav njemu in da se pogovarjata o življenjskih stvareh. Govori iz opazovanj in izkušenj – iz življenjske modrosti, ki jo prinese starost. Nobena mladenka ne bi mogla pripovedovati na tak način.

Vem za konja, ki je delal v cirkusu, recimo, da mu je ime Van den Hijo. Bil je najlepši v čredi, najbolj drzen in najbolj občudovan.

Ida Mlakar Črnič, avtorica slikanice
O kravi, ki je lajala v luno

Ida Mlakar Črnič (Slovenija, Kranj, 1956) je študirala slavistiko in primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Od leta 1995 je bila zaposlena v Mestni knjižnici Ljubljana na področju bibliopedagogike, nazadnje v MKL, Pionirski – centru za mladinsko književnost in knjižničarstvo. Od leta 2021 je upokojena. Leta 2016 je prejela nagrado Slovenske sekcije IBBY za promotorja mladinske književnosti in branja.

V svojem pisanju razmišlja o medsebojnih odnosih, čustvovanju, duševnih stiskah, pa tudi o bolečih družbenih tematikah, zlasti o prezrtih skupinah, kot so starostniki, priseljenci, revni ... Njene zgodbe so namenjene tako odraslim kot otrokom.

Slikanica *O kravi, ki je lajala v luno* (Miš, 2015) je leta 2016 prejela nagrado Kristine Brenkove za izvirno slovensko slikanico, uvrščena pa je bila tudi v zbirko Bele vrane (White Ravens, 2016). V isto zbirko je bila uvrščena tudi slikanica *Tu blizu živi deklica* (Sodobnost International, 2019), ki je bila prevedena v različne jezike. Slikanica *Kako sta Bibi in Gusti prevzijačila hrib* (Didakta, 2020) je bila leta 2022 izbrana za darilno knjigo

Foto Jernej Čampelj

Društva Bralna značka Slovenije – ZPMS slovenskim prvošolcem.

Njene pravljice in zgodbe so bile dramatisirane (*Kako sta Bibi in Gusti sipala srečo*, 2016), prirejene za animirani film (vesna za *Cipercooper*, 2015) ter za radijsko igro (*O kravi, ki je lajala v luno*, 2018, *Krava, koja je lajala na mjesec*, 2019). Precej njenih pravljic je bilo objavljenih tudi kot radijska pravljica.

Divja in stara

Krava na motorju,
morje na obzorju,
starca gresta v mesto,
pod sabo imata cesto.

Zaljubljena v življenje,
v glavi neskončno iskrenje,
srce jima poka od sreče,
totalno ju meče.

Težka je mašina,
huda je brzina,
nažgala bosta veter
vsaj za kilometer.

Zaljubljena v življenje,
v glavi neskončno iskrenje,
srce jima poka od sreče,
totalno ju meče.

V daljavi se večeri,
pred njima zarja drhti,
telo je polno moči,
vsaj tako se zdi,

divja in stara,
divja in stara.

Naša kmetija

Krava daje mleko,
kura daje jajca,
pes nam čuva hišo,
v kletki imamo zajca.

Naša krava laja,
tuli in renči,
da jokajo dojenčki
in cela vas ne spi.

Nora, nora, nora,
nora krava Mrvica.

Prisluhni!

Gledališki list
SLG Celje

letnik 74, sezona 2024/25
število 3

izdajatelj
SLOVENSKO LJUDSKO
GLEDALIŠČE CELJE

za izdajatelja
MIHA GOLOB

urednica
TATJANA DOMA

lektorica
ŽIVA ČEBULJ

oblikovalci
Studio Ljudje

Vse pravice pridržane.
Celje, Slovenija
oktober 2024